

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Česká pošta, s.p.**, Politických vězňů 909/4, Praha 1, zastoupen JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, Jandova 8, Praha 9 proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2011, č. j. 90 621/2010 – 603,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „rozkladový orgán“ nebo „předseda Rady“), kterým zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14.5.2010, č. j. 6 885/2010-610/IV. vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o poštovních službách“), neboť plnil poštovní povinnost způsobem, který není v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, tj. v rozporu se základními kvalitativními požadavky. Konkrétně žalobce doručil obyčejnou zásilku pro adresáta GRAFIGTO, Igor Žižko, Máchova 21, Praha 2, podanou dne 10.12.2009 v rozporu s § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků, nedodal ji na adresu GRAFIGTO s.r.o., Skorkov 116, Předměřice nad Jizerou, ale vložil ji do domovní schránky na adrese GRAFIGTO s.r.o., U Zátíší 545/7, Praha 4.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve uvedl, že správní orgán prvního stupně jednal na základě podnětu společnosti GRAFIGTO s.r.o. ze dne 13.1.2010, v němž je uvedeno, že žalobce nedoručil obyčejnou zásilku určenou této společnosti řádně službou dosílka, jak bylo mezi společností a žalobcem sjednáno. Po rekapitulaci předchozího

průběhu správního řízení žalovaný konstatoval, že bylo zjištěno, že společnost GRAFIGTO s.r.o. uplatnila celkem dvě žádosti o dosílku:

- č. 1 z adresy Máchova 21, Praha 2 na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4 (platná od 20.5.2009 do 19.11.2009) a
- č. 2 z adresy U Zátíší 545/7, Praha 4 na adresu Skorkov 116, Předměřice nad Jizerou (platná od 2.11.2009 do 30.4.2010).

Bylo rovněž prokázáno, že předmětná zásilka byla podána 10.12.2009 a adresována společnosti GRAFIGTO s.r.o., Máchova 21, Praha 2, zásilka byla doručovací poštou Praha 2 doslána na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4 a zde byla doručena, resp. vhozena do schránky, což bylo v rozporu s žádostí o dosílku č. 2. V řízení tak byla prokázána odpovědnost žalobce za spáchání shora uvedeného správního deliktu.

Žalovaný odmítl námitky žalobce uvedené v rozkladu jako nedůvodné. Poněvadž v době od spáchání deliktu do doby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se neměnilo znění základních kvalitativních požadavků ani zákona o poštovních službách, není důvodná námitka, že z prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, zda bylo rozhodováno podle účinných znění předpisů. Též námitku nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí žalovaný odmítl; z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaký konkrétní skutek je postihován. Žalovaný též nepovažoval za relevantní námitku, že adresát užívá poštovní schránku na adrese U Zátíší 545/7, Praha 4; pro posouzení spáchaného deliktu je totiž rozhodné pouze to, zda adresát projevil vůli, aby mu bylo dosíláno na adresu jinou.

Konečně žalovaný shledal bezvadnou úvahu správního orgánu prvního stupně směřující ke stanovení výše pokuty. Žalovaný považuje sankci ve výši 2000 Kč za zcela přiměřenou všem okolnostem projednávané věci.

V žalobě tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jednak vytýkané jednání není dle jeho názoru správním deliktem a jednak je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V prvním žalobním bodu žalobce nejprve uvádí, že podle § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků je povinen dodat poštovní zásilku v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese. U předmětné zásilky ze dne 10.12.2009 byla jako poštovní adresa uvedena Máchova 21, Praha 2. Z této adresy však nebyla v době podání zřízena žádná dosílka (dosílka na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4 byla ukončena dne 19.11.2009 (dále též „žádost o dosílku č. 1“). Žalobce zásilku dodal dobrovolně na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4, neboť mu to umožňuje čl. 29 odst. 1 poštovních podmínek, podle něhož může dodat poštovní zásilku v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese, jestliže se o novém sídle adresáta dozvěděl od adresáta nebo jiným hodnověrným způsobem. V daném případě se žalobce o novém sídle adresáta dozvěděl jednak z předchozí, již neplatné, žádosti o dosílku č. 1 a též z obchodního rejstříku. Žalobce tak svou poštovní povinnost splnil, když předmětnou zásilku dodal na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4.

Žalovaný spatřuje správní delikt ve skutečnosti, že žalobce nedoslal zásilku adresovanou Máchova 21, Praha 2 nejprve na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4 a poté dle další žádosti o dosílku platné od 2.11.2009 do 30.4.2010 (dále též „žádost o dosílku č. 2“) na adresu ve Skorkově. Žalobce však namítá, že takovouto povinnost nikdy neměl. Ust. § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků ukládá žalobci povinnost doslat jen zásilky, které mají *určitou poštovní adresu* (v daném případě na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4). Pokud zásilky mají jinou poštovní adresu než vyloučenou (tj. U Zátíší 545/7, Praha 4), je žalobce oprávněn je na této adrese (U Zátíší 545/7, Praha 4) nadále dodávat. Poněvadž předmětná

zásilka měla uvedenou adresu Máchova 21, Praha 2, žalobce byl oprávněn ji dodat na adresu sídla žalobce, tj. U Zátíší 545/7, Praha 4.

Žalobce dále upozorňuje na ust. § 17 odst. 2 základních kvalitativních požadavků, které upravuje omezení povinnosti zásilku doslat a jenž se uplatní i v posuzovaném případě, neboť z žádosti o dosílku č. 2 nebylo možné jednoznačně identifikovat, že se vztahuje i na zásilku s poštovní adresou Máchova 21, Praha 2.

Konečně v této souvislosti žalobce upozorňuje na ust. § 19c odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) podle něhož se každý může dovolat skutečného sídla právnické osoby. Žalobce ve správním řízení poukazoval na to, že adresát má na adrese svého sídla užívanou domovní schránku, čímž vyvracel tvrzení správního orgánu prvního stupně, že vložil zásilku do nepoužívané domovní schránky. S ohledem na uvedené ustanovení občanského zákoníku má adresát přijímat poštu i na adrese svého sídla, což popírá tvrzení správního orgánu prvního stupně o závažných následcích jednání žalobce. Takto formulované námitce nevěnoval žalovaný v rozkladovém řízení pozornost.

Žalobce uzavírá, že žádný předpis mu nestanoví povinnost doslat zásilku na *jiné místo dodání*, pokud se nejedná o zásilku s *poštovní adresou*, která je uvedena v žádosti adresáta o dosílku. Žalobce tak považuje znění ust. § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků za nejednoznačné a za připouštějící dvojí výklad. V takovém případě jej však nelze trestat za porušení takového předpisu a žalovaný měl zvolit výklad pro žalobce příznivější. Žalobce dále odkazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť tvrdí, že napadené rozhodnutí je nejen nezákonné ale i neústavní, protože překračuje meze stanovené těmito ustanoveními. Žalobce poukazuje též na judikaturu vztahující se k požadavku předvídatelnosti právních norem, cituje z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 177/2005 - 77 či č. j. 6 A 173/2002 - 33. Dle citovaných právních názorů má být předvídatelná právní norma především dostatečně určitá, tento požadavek sice může být upřesněn podzákonným obecně závazným předpisem, avšak nikoliv ničím nepodloženým výkladem správního orgánu.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi rozkladovými námitkami, předně se nevyjádřil k námitce shodné s prvním žalobním bodem (výklad § 17 odst. 1 a 2 základních kvalitativních požadavků), kterou žalobce považuje za stěžejní. Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí řádně neodůvodnil a zatížil jej vadou nepřezkoumatelnosti. K tomu žalobce poukazuje na nálezy Ústavního soudu např. III. ÚS 103/99, III. ÚS 84/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2005 - 44.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její důvodnost a k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující:

- *k prvnímu žalobnímu bodu*, že s ohledem na dobu podání předmětné zásilky, kdy již nebyla v platnosti žádost o doslání č. 1, měl žalovaný uložit zásilku na Praze 2, čímž by neporušil žádnou povinnost. Pokud však žalobce zásilku adresovanou Máchova 21, Praha 2 předal do dispozice pošty na Praze 4, měl postupovat podle žádosti o dosílku č. 2 a zásilku doslat do Skorkova. To však žalobce neučinil a tím porušil svou povinnost a naplnil skutkovou podstatu

správního deliktu dle § 37a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách;

- *ke druhému žalobnímu bodu*, že nesouhlasí s tím, že by se nezabýval všemi rozkladovými námitkami žalobce a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem neprojeвили nesouhlas (§ 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přihlédl též k vadám, jež musí zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech, z nichž žalovaný při rozhodování vycházel. Městský soud též ověřil ve správním spise, že společnost GRAFIGTO s.r.o. podala obě žádosti o dosílku tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Ve správním spise je dále založena kopie obyčejné poštovní zásilky, resp. její obálky podané dne 10.12.2009 a jako adresát je uvedena společnost GRAFITGO s.r.o., Igor Žižko, Máchova 21, Praha 2; na zásilce je poznámka „doslat U Zátíší 545/7, Praha 4“ a podepsána je Lucie Spoustová.

V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že jednání, jež je mu kladeno za vinu, není správním deliktem. Domnívá se, že neporušil svou poštovní povinnost, neboť při doručování předmětné zásilky dostál povinností stanoveným v základních kvalitativních požadavcích. Je totiž toho názoru, že z § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků mu neplyne povinnost dosílat zásilky na jiné místo dodání, je-li na nich vyznačena jiná poštovní adresa, než adresa uvedená v žádosti o dosílku.

Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních podmínkách se „*držiteli poštovní licence, který a) neplní poštovní povinnost nebo ji plní způsobem, který není v souladu s § 33, se uloží pokuta do výše 2 000 000 Kč.*“ Podle § 33 odst. 1 písm. a) „*držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky [...]*“

Dosílku pak upravuje § 17 základních kvalitativních požadavků takto:

„(1) *Podnik je povinen na požádání adresáta [...] dodat poštovní zásilku nebo poukázanou peněžní částku v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese. [...]*

(2) *Povinnost podle odstavce 1 podnik nemá, pokud by bylo dodání v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese v rozporu s uzavřenou smlouvou nebo pokud by podnik vzhledem k okolnostem nemohl jednoznačně identifikovat poštovní zásilky a poukázané peněžní částky, jichž se žádost týká.*“

Zároveň čl. 29 odst. 1 poštovních podmínek účinných v době rozhodování žalovaného (příloha k výroku č. IV rozhodnutí z 5.12.2008, čj. 76 026/2008-608 žalovaného; dále jen

„poštovní podmínky“) stanoví, že „podnik může dodat poštovní zásilku v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese, jestliže se o novém místě pobytu nebo o novém sídle adresáta dozvěděl od adresáta nebo jiným hodnověrným způsobem.“

Městský soud v Praze při hodnocení žalobní námitky nejprve zkoumal, zda a případně jak je definována „poštovní adresa“. V čl. 4 odst. 1 poštovních podmínek se pod nadpisem „poštovní adresa“ stanoví, že „poštovní adresa adresáta musí být uvedena tak přesně, aby nevznikly pochybnosti, kde a komu má podnik poštovní zásilku dodat.“, v následujících odstavcích je stanoveno, jaké údaje a v jakém pořadí poštovní adresa obsahuje. Z právě uvedeného tedy nelze usoudit, zda se poštovní adresou pro účely dosílky (§ 17 základních kvalitativních požadavků) míní pouze adresa primárně uvedená odesílatelem či zda jí je též adresa, na které má být doručeno i z případných jiných důvodů.

Žalobce zastává výklad první a vychází přitom z doslovného znění § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků, oproti tomu žalovaný zastává druhý uvedený výklad. Městský soud v Praze je toho názoru, že logickým je, s ohledem na smysl a účel ustanovení o doručování zásilek, výklad zastávaný žalovaným. Poštovní adresa, tak jak ji definují poštovní podmínky, slouží k označení adresáta a má pomoci žalobci v jeho identifikaci. Je samozřejmě na odesílateli zásilky, jakým způsobem adresáta označí, on svým rozhodnutím ovlivňuje míru pravděpodobnosti úspěchu doručení (zvláště u obvyklé zásilky). V okamžiku podání zásilky však odesílatel (až na výjimky) ztrácí vliv na to, v jakém místě bude dále zásilka doručována. Doručovací „místo“ samotné totiž může ovlivnit jednak svým rozhodnutím žalobce (viz čl. 29 odst. 1 poštovních podmínek) a jednak i adresát právě zřízením služby dosílka podle § 17 základních kvalitativních požadavků. Zásilka tedy zcela v souladu se stanovenými pravidly může být doručována v jiném místě, než které označil odesílatel v poštovní adrese; soud tedy dospěl k závěru, že poštovní adresou je místo, na kterém žalobce doručuje zásilku adresátovi, lhostejno kdo takové místo označil, resp. z jakých zákonných postupů vyplynulo jeho určení.

Konečně na podporu právě uvedeného závěru lze použít i argument ad absurdum; žalobcem zastávaný výklad by měl znamenat, že i pouhý překlep či jiný zřejmý omyl v poštovní adrese by již znemožnil doslat zásilku ve shodě se žádostí o dosílku a znamenal by doručení na místě takto nesprávně uvedené poštovní adresy. Takový postup by soud nepovažoval za správný

S vědomím tohoto závěru je pak zřejmé, že žalobce měl v případě předmětné zásilky ze dne 10.12.2009 v zásadě dvě možnosti: nemohl-li ji doručit na udané adrese Máchova 21, Praha 2 (to není ze správního spisu zřejmé a není to pro posouzení správního deliktu rozhodné), mohl ji buď vrátit odesílateli jako nedoručitelnou (srov. čl. 32 odst. 2 poštovních podmínek) nebo postupovat podle čl. 29 odst. 1 poštovních podmínek a dodat zásilku na jemu známou adresu sídla adresáta. Žalobce zvolil postup podle čl. 29 odst. 1 poštovních podmínek. Takový postup soud považuje za řádný, neboť skutečně dle výpisu z obchodního rejstříku měl adresát již od 28.4.2009 sídlo na adrese U Zátíší 545/7, Praha 4.

Pro úplnost pak soud uvádí, že by zřejmě (s ohledem na případné další zjištěné skutkové okolnosti) nebylo v rozporu s poštovní povinností žalobce ani vrácení zásilky odesílateli, neboť soud je toho názoru, že není povinností žalobce ověřovat adresu sídla adresáta v obchodním rejstříku.

Žalobce tedy za poštovní adresu nadále považoval adresu U Zátíší 545/7, Praha 4, což je zřejmé i z kopie obálky předmětné zásilky, na níž je tato adresa uvedena s poznámkou „doslat“. Ovšem v okamžiku, kdy se zásilka dostala do dispozice doručovací pošty na Praze 4, měl žalobce již povinnost řídit se žádostí o dosílku č. 2, která ovlivnila (opět) poštovní adresu zásilky, a to tak, že ji měl žalobce doslat na adresu do Skorkova. To však již žalobce neučinil

a žalovaný právě toto jednání považuje za porušení povinnosti stanovené základními kvalitativními požadavky, konkrétně čl. 17 odst. 1 a tedy za správní delikt ve smyslu § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách.

Městský soud v Praze tak považuje rozhodnutí žalovaného za zcela správné a námitka žalobce, že vytýkané jednání není správním deliktem, je nedůvodná.

Žalobce v žalobě poukazoval na požadavek plynoucí z ústavního pořádku na předvídatelnost právních norem a to zejména norem, na jejichž základě je ukládána sankce. V obecné rovině nemůže s žalobcem zdejší soud než souhlasit; judikatura vrcholných soudů, na níž žalobce odkazuje je v tomto směru zcela jednoznačná. Avšak v posuzované situaci není žalobcova argumentace na místě.

Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23.9.2004, č. j. 6 A 173/2002 – 33 (publ. pod 444/2005 Sb.NSS), v němž soud dospěl k závěru, že: „*existenci správního deliktu lze správním orgánem konstatovat a konkrétní subjekt lze za spáchání takového správního deliktu postihnout toliko tehdy, jsou-li jednáním, jež je v rámci správního řízení zjištěno, naplněny všechny znaky deliktu, které jsou podávány z konkrétní skutkové podstaty obsažené v zákoně, přitom nanejvýš lze připustit doplnění zákonem stanovených podmínek v podzákonném obecně závazném právním předpisu, a to výhradně způsobem zákonem stanovený rámec nepřekračujícím.*“ Žalobce namítá, že užití pojmu poštovní adresa užitého v § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků připouští dvojí výklad a tudíž se nejedná o dostatečně určitou právní normu, na jejímž základě lze uložit sankci; zároveň žalobce odmítá jako nepřipustné, aby neurčitost právní normy byla odstraněna výkladem žalovaného.

Městský soud v Praze považuje za nezbytné nejprve uvést, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ne zcela dopadá na posuzovanou situaci. V projednávané věci je správní delikt formulován prostřednictvím tzv. odkazovací skutkové podstaty, tj. správním deliktem je porušení povinností, které jsou definovány jinými ustanoveními právního řádu, zde konkrétně v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Toto ustanovení však odkazuje ještě na jiný zdroj povinností žalobce (držitele poštovní licence), a to na základní kvalitativní požadavky. Konkrétní porušená povinnost (povinnost dosílky) tedy není stanovena přímo zákonem; není však stanovena ani podzákonným právním předpisem jako v citovaném rozsudku. Základní kvalitativní požadavky jsou totiž svou povahou rozhodnutím žalovaného (srov. § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o poštovních službách), z tohoto důvodu tedy citovaný rozsudek na posuzovanou věc nedopadá.

Pokud pak žalobce svou námitkou míří k tomu, že pojem poštovní adresa lze vyložit dvojím způsobem, což činí § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků nejednoznačným, soud s námitkou též nesouhlasí. Je sice pravdou, že striktním jazykovým výkladem lze povinnost dle § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků interpretovat i způsobem, který navrhuje žalobce, avšak tento výklad soud považuje za velmi zužující a vyvrácený shora uvedenými důvody. Městský soud v Praze je tedy toho názoru, že povinnost stanovená § 17 odst. 1 základních kvalitativních požadavků byla stanovena dostatečně přesně a určitě a žalovaný tak nijak nezasáhl do žalobcova práva na právní jistotu a předvídatelnost práva.

I tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani poukaz žalobce, že doručoval zásilku na adresu sídla adresáta zapsané v obchodním rejstříku. Ustanovení § 19c občanského zákoníku

(obdobně nyní § 137 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) je čistě soukromoprávní povahy na rozdíl od § 33 zákona o poštovních službách, který stanoví veřejnoprávní povinnost žalobce. Ta je pak vymáhána žalovaným, nikoliv vůči adresátu zásilky; žalobce tedy nemůže z § 19c občanského zákoníku dovozovat, že se (zřejmě vůči žalovanému) dovolává skutečností zapsaných o adresátu zásilky v obchodním rejstříku.

Úspěšnou soud neshledal ani námitku, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval skutečností, že žalobce na adrese U Zátíší 545/7, Praha 4 doručil zásilku do poštovní schránky, kterou adresát zjevně užíval. Žalovaný uvedl, že skutečnost, zda adresát poštovní schránku na uvedené adrese užívá či nikoliv, není pro posouzení spáchaného deliktu relevantní (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Rozhodné je totiž, zda adresát projevil vůli k dosílání zásilky na jinou adresu a kam žalobce zásilku doručil.

Konečně nedůvodnou je i námitka, že žalobce neměl povinnost doslat zásilku do Skorkova s ohledem na ustanovení § 17 odst. 2 základních kvalitativních požadavků. Důvodem pro dodání na adresu U Zátíší 545/7, Praha 4, tj. neprovedení dosílky, by byla dle první části cit. ustanovení určitá dispozice udaná odesílatelem (např. „nedosílat“), což není případ předmětné zásilky. Podle druhé části cit. ustanovení by mohl žalobce k odepření dosílky do Skorkova přistoupit v případě nejasností plynoucích z žádosti o dosílku č. 2. Pokud by v této žádosti byla stanovená nějaká další kritéria pro určení zásilek, jež nemají (či mají) být dosílány, pak by mohly vyvstat v tomto směru nejasnosti. Tak tomu však nebylo v žádosti o dosílku č. 2. Považuje-li žalobce za „nejasnost“ určení poštovní adresy, je jeho námitka lichá. Výklad pojmu poštovní adresa, jak jej užil žalovaný a potvrdil soud, je otázkou právní a nelze ji tedy považovat za nejasnost plynoucí z žádosti o dosílku učiněnou adresátem.

Městský soud v Praze tedy odmítl jako nedůvodné všechny námitky uvedené v prvním žalobním bodu.

V druhém žalobním bodu pak žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost, neboť tvrdil, že se žalovaný nevypořádal se všemi rozkladovými námitkami. Konkrétně žalobce uvádí, že žalovaný nereagoval na jeho námitku směřující k výkladu pojmu poštovní adresa. Zdejší soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a zjistil, že námitka není důvodná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na str. 5 a 6 uvedl skutkové okolnosti případu, jež považoval za prokázané, a vyvodil z nich závěr, že žalobce doručováním na adrese U Zátíší 545/7, Praha 4 porušil povinnost dosílky. Považoval tedy žalobcův výklad pojmu poštovní adresa za lichý. Soud sice uznává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí lze označit za úsporné, avšak nutno říci, že ani rozkladová námitka nebyla formulována tak podrobně jako později námitka žalobní.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho rozkladovou námitkou směřující k aplikaci § 17 odst. 2 základních kvalitativních požadavků. Soud však konstatuje, že tato námitka v rozkladu nebyla uplatněna, žalovaný se jí tedy nemusel zabývat.

Soud tedy shledal napadené rozhodnutí v namítaném rozsahu přezkoumatelným a druhý žalobní bod nedůvodným.

Poněvadž Městský soud v Praze odmítl všechny námitky žalobce a neshledal ani vadu, pro níž by měl napadené rozhodnutí zrušit bez návrhu, žalobu jako celek zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s., neboť není důvodná.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. dubna 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová